YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

18 päivänä lokakuuta 2007 *

Asiassa C-441/06,

jossa on kyse EY 88 artiklan 2 kohtaan perustuvasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 25.10.2006,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään C. Giolito, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Ranskan tasavalta, asiamiehinään G. de Bergues ja S. Ramet,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit R. Silva de Lapuerta (esittelevä tuomari), E. Juhász, J. Malenovský ja T. von Danwitz,

julkisasiamies: M. Poiares Maduro,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio vaatii kanteellaan yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut valtiontuesta, jota Ranska on myöntänyt France Télécomille, 2.8.2004 tehdyn komission päätöksen 2005/709/EY (EUVL 2005, L 269, s. 30; jäljempänä riidanalainen päätös) 2 ja 3 artiklan, EY 249 artiklan neljännen kohdan eikä EY 10 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole pannut kyseistä päätöstä täytäntöön asetetussa määräajassa.

Asian tausta

2 France Télécom (jäljempänä FT) on operaattori sekä verkko- ja telepalvelujen tarjoaja. FT toimii muun muassa seuraavilla markkinoilla: kiinteän verkon puhelintoiminta, matkapuhelintoiminta, Internet ja muut informaatiopalvelut, yrityspalvelut, televisiolähetykset ja kaapeli-TV.

3 Poikkeuksena Ranskassa sovellettavasta yleisten oikeussääntöjen mukaisesta elinkeinoverojärjestelmästä (yleisen verolain, jäljempänä CGI, 1447 § ja sitä seuraavat pykälät), jonka mukaan varsinaista itsenäistä ammattitoimintaa harjoittavien luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden on maksettava elinkeinoveroa kultakin vuodelta, FT:n hyväksi on otettu käyttöön kaksi peräkkäistä yleisistä oikeussäännöistä poikkeavaa verojärjestelmää eli tilapäinen järjestelmä, jota sovellettiin 1.1.1991 ja 31.12.1993 välisenä aikana, ja tätä seurannut lopullinen järjestelmä, jota sovellettiin 1.1.1994 alkaen. Viimeksi mainittu järjestelmä kumottiin 31.12.2002 alkaen.

4 Siirtymäjärjestelmän (1991–1993) mukaan FT ei posti- ja telelaitoksen julkisten palvelujen järjestämisestä 2.7.1990 annetun lain nro 90-568 (JORF 8.7.1990, s. 8069) 19 §:n perusteella ollut kyseisen ajanjakson aikana valtion tavoin velvollinen maksamaan elinkeinoveron, kiinteistöveron ja yhtiöveron kaltaisia veroja.

5 Lopullisen järjestelmän (1994–2002) mukaan FT kuului mainitun lain 18 §:n ja CGI:n 1654 §:n perusteella yleisten oikeussääntöjen mukaisen verojärjestelmän piiriin 1.1.1994 lukien, lukuun ottamatta suoria paikallisveroja, joiden määrää, perustetta ja verotusperiaatteita koskevista erityisehdoista säädettiin sovellettavissa lain säännöksissä.

6 Näiden kahden järjestelmän osalta aloitettiin Ranskan tasavallalle 31.1.2003 tiedoksi annetun komission päätöksen mukaisesti (EYVL C 57, s. 5) EY 88 artiklan 2 kohtaan perustuva muodollinen tutkintamenettely.

7 Riidanalaisen päätöksen 33 ja 53 perustelukappaleessa komissio totesi, että siirtymäjärjestelmä ei ollut valtiontukea. Se katsoi sitä vastoin 42 ja 60 perustelukappaleessa, että FT:n tosiasiallisesti maksaman elinkeinoveron ja sen määrän, joka FT:n olisi pitänyt yleisten oikeussääntöjen mukaan maksaa 1.1.1994 ja 31.12.2002 välisenä aikana, erotus on valtiontukea, joka on toteutettu sääntöjenvastaisesti EY 88 artiklan 3 kohtaa rikkoen.

8 Riidanalaisessa päätöksessä ei vahvistettu takaisin perittävän tuen tarkkaa määrää. Komissio katsoi kuitenkin riidanalaisen päätöksen 59 perustelukappaleessa, että asianomaisen määrän oli oltava pääomaltaan 798–1 140 miljoonaa euroa, johon lisätään korkoa siitä alkaen, kun kyseinen tuki asetettiin tuensaajan käyttöön, tuen takaisinperintään asti. Tältä osin samassa perustelukappaleessa todettiin, että komissio määrittää takaisin perittävän tuen tarkan määrän yhteistyössä Ranskan viranomaisten kanssa takaisinperintämenettelyn yhteydessä viimeistään 1.11.2004 mennessä.

9 Riidanalaisen päätöksen päätösosan sanamuoto on seuraava:

”1 artikla

Valtiontuki, jota Ranska on myöntänyt sääntöjenvastaisesti [EY] 88 artiklan 3 kohtaa rikkoen France Télécomille yritykseen 1 päivästä tammikuuta 1994 31 päivään

joulukuuta 2002 sovelletun elinkeinoverojärjestelmän kautta (säädetty lailla nro 90-568 (18 §) ja [CGI:n] 1654 §:llä), ei sovellu yhteismarkkinoille.

2 artikla

1. Ranskan on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet 1 artiklassa tarkoitetun tuen perimiseksi takaisin France Télécomilta.

2. Tuki on perittävä takaisin viipymättä kansallisen oikeuden menettelyjen mukaisesti, jos niissä mahdollistetaan päätöksen välitön ja tehokas täytäntöönpano.

3. Takaisinperittävään tukeen sisällytetään korko alkaen siitä, kun tuki asetettiin tuensaajan käyttöön, tuen todelliseen takaisinperintään asti.

4. Korko lasketaan Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 täytäntöönpanosta 21 päivänä huhtikuuta 2004 annetun komission asetuksen (EY) N:o 794/2004 [EUVL L 140, s. 1] V luvun säännösten mukaisesti.

3 artikla

Ranskan on ilmoitettava komissiolle kahden kuukauden kuluessa tämän päätöksen tiedoksiantamisesta sen noudattamiseksi toteuttamansa toimenpiteet. Ranskan on käytettävä toimenpiteistä ilmoittaessaan tämän päätöksen liitteenä olevaa lomaketta.

– –"

10 Komission ja Ranskan viranomaisten välillä käytiin 17.9.2004–10.8.2006 useita kirjeenvaihtoja niiden toimenpiteiden osalta, joihin oli ryhdyttävä riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon varmistamiseksi. Lisäksi komission ja kyseisten viranomaisten välillä järjestettiin tätä tarkoitusta varten useita kokouksia.

11 Näiden kirjeenvaihtojen aikana komissio ehdotti 23.12.2005 päivätyllä tiedonannolla, että FT:n saaman tuen määrä vahvistettaisiin seuraavalla tavalla:

– ajanjakson 1994–1999 osalta 635 miljoonaa euroa ilman korkoja ja

– ajanjakson 2000–2002 osalta 293 miljoonaa euroa ilman korkoja.

12 Komission mukaan kyseisen tuen määrä oli siten 928 miljoonaa euroa ilman korkoja. Komissio kehotti samassa tiedonannossa Ranskan viranomaisia ryhtymään kaikkiin toimenpiteisiin, jotka olivat tarpeen kyseisen summan ja siihen liittyvien korkojen perimiseksi takaisin tuensaajalta, ja ilmoittamaan sille niistä 20.1.2006 mennessä.

13 Mainitussa tiedonannossa komissio myös ilmoitti Ranskan viranomaisille, että jos ne haluavat esittää tarkennuksia tai konkreettisia ja rakentavia muutoksia vahvistettuun ehdotukseen, niiden olisi lähetettävä ne sille tähän samaan päivään mennessä.

14 Koska komissio ei ollut tyytyväinen jatkotoimiin, joihin mainitut viranomaiset ryhtyivät sen pyynnön johdosta, se päätti saattaa asian yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi.

Kanne

Asianosaisten lausumat

15 Komissio toteaa, että kyseistä tukea ei ole palautettu miltään osin, vaikka riidanalaisen päätöksen tekemisestä oli kulunut yli kaksi vuotta. Kyseisen päätöksen täytäntöönpanomenettelyä kansallisella tasolla – edes sen riidanalaisen päätöksen 59 perustelukappaleessa tarkoitetun vaihteluvälin alarajaa vastaavan summan osalta, joka on 798 miljoonaa euroa korotettuna koroilla – ei sen mukaan ole aloitettu.

16 Komissio huomauttaa, että tuen takaisin perimättä jättämistä ei voida perustella palautettavan tuen määrää määritettäessä ilmenneillä käytännön vaikeuksilla. Tällaisessa tapauksessa komission ja asianomaisen jäsenvaltion on EY 10 artiklassa vahvistetun velvoitteen mukaisesti toimittava yhdessä vilpittömässä mielessä tällaisten vaikeuksien voittamiseksi.

17 Komissio väittää tehneensä ehdotuksia takaisin perittävän tuen määrästä, ja se on kehottanut Ranskan viranomaisia esittämään tältä osin hyödyllisiä ajatuksia. Kyseiset viranomaiset ovat kuitenkin vain kiistäneet vahvistetun lähestymistavan ilman, että ne olisivat milloinkaan esittäneet korvaavia suuntaviivoja.

18 Komissio tarkentaa, että riidanalaisen päätöksen 59 perustelukappaleessa tarkoitettu vaihteluväli on perusteltavissa sillä, että takaisin perittävän tuen määrä voi olla ainoastaan jotakin 798 ja 1 140 miljoonan euron väliltä, ja nämä summat ovat vähimmäis- ja enimmäissummat, joiden väliltä lopullinen määrä on vahvistettava.

19 Komissio katsoo, että pelkästään vaihteluvälin alarajaa vastaavan vähimmäismäärän eli 798 miljoonan euron takaisin periminen on hyväksyttävissä FT:n saaman valtiontuen tehokkaan takaisin perimisen varmistamiseksi.

20 Komissio päättelee tämän perusteella, ettei Ranskan tasavalta ole ryhtynyt tarpeellisiin toimenpiteisiin riidanalaisen päätöksen asianmukaisen, välittömän ja tehokkaan täytäntöönpanon takaamiseksi. Tällainen käyttäytyminen on ristiriidassa EY 10 artiklassa määritellyn lojaalia yhteistyötä koskevan velvoitteen kanssa. Kyseisen jäsenvaltion asianomaiset viranomaiset eivät näet ole missään vaiheessa osoittaneet rakentavaa asennetta, jonka avulla takaisin maksettavan tuen määrä olisi voitu vahvistaa.

21 Ranskan tasavalta korostaa, että riidanalaisessa päätöksessä ei ole määritetty takaisin perittävän tuen määrää eikä siinä ole vahvistettu laskennassa käytettäviä kriteereitä tai parametrejä. Kyseisen päätöksen 59 perustelukappaleessa näet komissio on pidättänyt itselleen toimivallan määrittää takaisin perittävän tuen määrän.

22 Kyseinen jäsenvaltio huomauttaa, että komission olisi joka tapauksessa pitänyt esittää riittävän tarkka ja luotettava laskentamenetelmä, jonka avulla palautettavan tuen määrä olisi voitu määrittää. Koska komissio ei ole tehnyt tätä, kansallisten viranomaisten ei ole ollut mahdollista ryhtyä perimään kyseistä tukea takaisin.

23 Ranskan tasavallan mielestä riidanalaisen päätöksen tulkitsemista tällä tavalla ei aseteta kyseenalaiseksi sillä, että kyseisen päätöksen 2 artiklan perusteella kansallisten viranomaisten on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet kysymyksessä olevan tuen perimiseksi takaisin. Mainitun päätöksen päätösosa on nimittäin erottamaton osa päätöksen perusteluja, ja sitä on tulkittava ottaen huomioon sen tekemiseen johtaneet syyt.

24 Kyseinen jäsenvaltio tarkentaa tältä osin, ettei edes riidanalaisen päätöksen 59 perustelukappaleessa mainitun vaihteluvälin alarajaa vastaava summa ollut merkityksellinen, kun otetaan huomioon se, että vaihteluväli oli vain ohjeellinen siten, ettei päätöksessä vahvistettuja summia ollut mahdollista käyttää tuen takaisin perimiseksi.

25 Ranskan tasavalta huomauttaa, että se oli komission ehdotuksen johdosta saanut FT:n suostumuksen huomattavan eli 500 miljoonan, jopa 600 miljoonan euron suuruisen summan takavarikoimiseksi. Tällä takavarikolla FT:ltä olisi otettu pois kyseisellä tuella myönnetyksi oletettu kilpailuetu. Komissio on Ranskan tasavallan mukaan kuitenkin hylännyt tämän ratkaisun.

26 Kyseinen jäsenvaltio toteaa vielä, että kansalliset viranomaiset ovat yksilöineet komission käyttämän laskentamenetelmän heikkoudet. Näiden viranomaisten ja komission välillä on lisäksi vuoden 2004 syyskuun ja vuoden 2006 elokuun välisenä aikana käyty lukuisia kirjeenvaihtoja ja pidetty useita työskentelytason kokouksia. Näin ollen ei voida väittää, ettei EY 10 artiklassa määrättyä velvollisuutta lojaaliin yhteistyöhön ole noudatettu.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

Riidanalaisen päätöksen 2 ja 3 artiklan rikkominen

27 Alustavasti on huomautettava, että ainoa mahdollinen peruste, johon jäsenvaltio voi vedota puolustautuakseen komission EY 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti nostamaa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaa kannetta vastaan, on täydellinen mahdottomuus panna kysymyksessä oleva päätös täytäntöön (ks. mm. asia C-348/93, komissio v. Italia, tuomio 4.4.1995, Kok. 1995, s. I-673, 16 kohta; asia C-261/99, komissio v. Ranska, tuomio 22.3.2001, Kok. 2001, s. I-2537, 23 kohta ja asia C-499/99, komissio v. Espanja, tuomio 2.7.2002, Kok. 2002, s. I-6031, 21 kohta).

28 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee myös, että jäsenvaltion, joka valtiontukia koskevaa komission päätöstä täytäntöön pannessaan kohtaa ennalta-arvaamattomia ja yllättäviä poliittisia, oikeudellisia tai käytännön vaikeuksia tai havaitsee seurauksia, joita komissio ei ole ottanut huomioon, on annettava komission arvioida näitä vaikeuksia ja ehdotettava asianmukaisia muutoksia kyseessä olevaan päätökseen. Tällaisessa tilanteessa komission ja asianomaisen jäsenvaltion on toimittava yhdessä vilpittömässä mielessä vaikeuksien voittamiseksi noudattaen täysimääräisesti EY:n perustamissopimuksen määräyksiä ja erityisesti sen valtiontukiin liittyviä määräyksiä (ks. em. asia komissio v. Ranska, tuomion 24 kohta; asia C-387/98, komissio v. Belgia, tuomio 3.7.2001, Kok. 2001, s. I-5107, 31 kohta ja em. asia komissio v. Espanja, tuomion 24 ja 25 kohta).

29 Lisäksi yhteisöjen tuomioistuin on todennut, että yhdessäkään yhteisön oikeuden määräyksessä tai säännöksessä ei edellytetä, että kun komissio määrää yhteismarkkinoille soveltumattomaksi todetun tuen palautettavaksi, sen on vahvistettava palautettavan tuen täsmällinen määrä. On riittävää, että komission päätös sisältää sellaiset tiedot, joiden nojalla sen adressaatti voi itse suuremmitta vaikeuksitta määrittää tuon summan (ks. mm. asia C-480/98, Espanja v. komissio, tuomio 12.10.2000, Kok. 2000, s. I-8717, 25 kohta ja asia C-415/03, komissio v. Kreikka, tuomio 12.5.2005, Kok. 2005, s. I-3875, 39 kohta).

30 Ranskan tasavallan väitteitä on arvioitava edellä esitettyjen asiaa koskevien oikeussääntöjen valossa.

31 Siltä osin kuin on kyse väitteestä, jonka mukaan komissio on pidättänyt itselleen toimivallan määrittää tuensaajalta takaisin perittävän tuen määrän, on huomautettava, että riidanalaisen päätöksen 59 perustelukappaleessa todetaan, että kyseinen summa on pääomaltaan 798–1 140 miljoonaa euroa.

32 Kyseisen päätöksen 54 perustelukappaleesta ilmenee, että komissio vahvisti näistä summista viimeksi mainitun Ranskan viranomaisten 15.5.2003 päivätyn ilmoituksen johdosta, joka koskee FT:n liian alhaista verottamista elinkeinoverojärjestelmän yhteydessä vuosina 1994–2002. Kyseisen päätöksen 58 perustelukappaleen mukaan ensimmäinen näistä summista on saatu mainittujen viranomaisten 16.7.2004 päivätyn ilmoituksen perusteella. Kyseiset kaksi summaa on lisäksi jaettu, kuten mainituissa kohdissa olevista taulukoista seuraa, vuosittaisiin summiin vuosia 1994–2002 vastaavalla ajanjaksolla.

33 Tästä seuraa, että 798 miljoonan euron suuruista summaa on pidettävä takaisin perittävän tuen vähimmäismääränä riidanalaisen päätöksen 2 artiklan mukaisesti. Valtiontukea koskevan päätöksen päätösosa on näet erottamaton osa sen perusteluja, joten päätöstä on tulkittava ottamalla tarvittaessa huomioon sen tekemiseen

johtaneet syyt (ks. mm. asia C-355/95 P, TWD v. komissio, tuomio 15.5.1997, Kok. 1997, s. I-2549, 21 kohta).

34 On tosin selvää, että komissio on riidanalaisen päätöksen 59 perustelukappaleessa todella täsmentänyt, että se itse määrittää takaisin perittävän tuen tarkan määrän. Mainitussa kohdassa on kuitenkin myös täsmennetty, että kyseinen määrä määritetään yhteistyössä Ranskan viranomaisten kanssa takaisinperintämenettelyn yhteydessä viimeistään 1.11.2004 mennessä. Takaisinperintämenettelyn täytäntöönpano ei näin ollen riippunut kyseisen määrän vahvistamisesta. Näin ollen se, että takaisin perittävän tuen tarkkaa määrää ei ollut vielä lopullisesti vahvistettu, ei estänyt kyseisiä viranomaisia panemasta täytäntöön tuen vähimmäismäärää koskevaa takaisinperintämenettelyä eikä tekemästä tehokasta yhteistyötä tuen lopullisen määrän määrittämiseksi.

35 Tämän perusteella ei voida myöskään hyväksyä sitä Ranskan tasavallan väitettä, jonka mukaan riidanalaisen päätöksen 59 perustelukappaleessa mainitut summat olivat ainoastaan ohjeellisia eivätkä oikeudellisesti sitovia.

36 Sen väitteen osalta, jonka mukaan komissio ei ole esittänyt luotettavaa laskentamenetelmää, jonka avulla palautettava tuen määrä voidaan vahvistaa, on todettava, että yhtäältä veroja, joita FT oli todellisuudessa velvollinen maksamaan, ja toisaalta veroja, jotka siltä olisi peritty elinkeinoveroa koskevien yleisten oikeussääntöjen nojalla, on arvioitu yksityiskohtaisesti EY 88 artiklan 2 kohdassa määrätyn tutkintamenettelyn aloittamisesta lähtien.

37 Tämän menettelyn yhteydessä komissio on näet laatinut parametrit, joiden avulla Ranskan viranomaiset saattoivat tehdä lopullisen ehdotuksen takaisin maksettavan tuen määrästä.

38 Komissio on esittänyt tältä osin tarpeelliset tiedot muun muassa muodollisen tutkintamenettelyn aloittamisesta 31.1.2003 tehdyn päätöksen 25–38, 60–67 ja 72–80 kohdassa ja erityisesti riidanalaisen päätöksen 34–44 perustelukappaleessa.

39 Kansallisilla viranomaisilla oli näin ollen käytettävissään seikat, joiden perusteella ne saattoivat ehdottaa komissiolle tarkkaa summaa, joka ilmaisi sitä liian alhaista verotusta, josta FT oli hyötynyt vuosina 1994–2002. Kansallisilla viranomaisilla oli näet parhaimmat mahdollisuudet määrittää perusteettomasti maksetun valtiontuen takaisin perimisen kannalta asianmukaiset menettelytavat ja tämän lisäksi myös määrittää tarkat määrät, jotka oli palautettava (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Belgia, tuomion 50 ja 51 kohta).

40 Komission päätös sisältää näet asianmukaiset tiedot, joiden avulla Ranskan tasavalta voi määrittää itse suuremmitta vaikeuksitta takaisinperittävän tuen lopullisen määrän, jonka on oltava komission vahvistamalla vaihteluvälillä.

41 Tästä seuraa, ettei ole mahdollista hyväksyä sitä kyseisen jäsenvaltion väitettä, jonka mukaan komissio ei ole esittänyt riittävän luotettavaa laskentamenetelmää palautettavan tuen määrän määrittämiseksi.

42 Lopuksi on huomautettava sen mainitun jäsenvaltion väitteen osalta, jonka mukaan ei ole mahdollista vahvistaa varmuudella takaisin perittävän tuen määrää, että yhteisöjen tuomioistuin on katsonut tilanteissa, joissa on kyse tuen määrien perimisestä takaisin suurelta määrältä yrityksiä ja joissa käytetään lukuisia yksilöllisiä laskentaperusteita, että tällaiset asianomaisten päätösten täytäntöönpanoa koskevat vaikeudet eivät merkitse edellä mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettua täydellistä mahdottomuutta (ks. mm. asia C-280/95, komissio v. Italia, tuomio 29.1.1998, Kok. 1998, s. I-259, 18 ja 23 kohta ja em. asia komissio v. Belgia, tuomion 41 ja 42 kohta). Asiakirja-aineistoon sisältyvillä asiakirjoilla ei ole osoitettu, että takaisin

perittävän tuen määrän laskemisessa esillä olevassa asiassa aiheutuneet ongelmat olisivat merkittävämpiä kuin edellä mainittujen tuomioiden taustalla olevissa tilanteissa esiin tulleet ongelmat.

43 On myös korostettava, että jäsenvaltion sisäisten vaikeuksien pelolla ei valtiontukea koskevaa päätöstä täytäntöön pantaessa voida perustella sitä, että jäsenvaltio ei noudata yhteisön oikeuden mukaisia velvoitteitaan (ks. vastaavasti asia C-52/95, komissio v. Ranska, tuomio 7.12.1995, Kok. 1995, s. I-4443, 38 kohta; asia C-265/95, komissio v. Ranska, tuomio 9.12.1997, Kok. 1997, s. I-6959, 55 kohta ja em. asia komissio v. Italia, tuomio 29.1.1998, 16 kohta).

44 Näin ollen on pääteltävä, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut riidanalaisen päätöksen 2 ja 3 artiklan eikä EY 249 artiklan neljännen kohdan mukaisia velvoitteitaan.

EY 10 artiklan rikkominen

45 Alustavasti on huomautettava, että EY 10 artiklassa jäsenvaltioille asetetaan velvoite helpottaa yhteisön päämäärän toteuttamista ja pidättyä kaikista toimenpiteistä, jotka ovat omiaan vaarantamaan perustamissopimuksen tavoitteiden saavuttamista (ks. asia C-433/03, komissio v. Saksa, tuomio 14.7.2005, Kok. 2005, s. I-6985, 63 kohta).

46 Komission käsiteltävänä olevassa asiassa tältä osin muotoileman väitteen osalta on huomautettava, että Ranskan viranomaisten kanssa riidanalaisen päätöksen

tekemisen jälkeen käytyjen kirjeenvaihtojen ja yhteydenottojen aikana komissio pyysi lukuisissa tiedonannoissa tiettyä määrää tietoja, jotta näiden viranomaisten kanssa voitaisiin päästä yhteisymmärrykseen palautettavan tuen lopullisen määrän vahvistamisesta.

47 On vielä todettava, että niiden Ranskan viranomaisten kanssa käytyjen neuvottelujen yhteydessä, joilla pyrittiin panemaan riidanalainen päätös täytäntöön, komissio vahvisti 23.12.2005 päivätyssä tiedonannossa takaisin maksettavan tuen määrän olevan 928 miljoonaa euroa ilman korkoja.

48 Ranskan viranomaiset eivät kuitenkaan katsoneet hyödylliseksi ottaa tähän selvästi kantaa tai esittää komissiolle konkreettisia lukuja sisältävän vastaehdotuksen.

49 Lisäksi vaikka Ranskan tasavalta on koko niiden kirjeenvaihtojen ja yhteydenottojen ajan, joita sillä oli ollut komission kanssa ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä, luullut olevansa velvollinen riitauttamaan kyseisen päätöksen perusteltavuuden ja etenkin FT:hen vuosina 1994–2002 sovelletun verojärjestelmän luonnehtimisen valtiontueksi, kyseinen seikka ei vapauta sitä millään tavalla panemasta kyseistä päätöstä täytäntöön.

50 Ranskan tasavalta on myös esittänyt lukuisia kysymyksiä takaisin perittävän tuen määrän määrittämisen kannalta tarpeellisista laskentaparametreistä. Se on lisäksi myös useaan otteeseen todennut, että oli teknisesti mahdotonta yksilöidä luotettavaa ja tarkkaa menetelmää ja näin ollen muodostaa tarkalleen ja kiistattomasti uudelleen ne elinkeinoveron määrät, jotka FT:n olisi pitänyt maksaa, jos se olisi kuulunut yleisten oikeussääntöjen mukaisen elinkeinoverojärjestelmän piiriin. Kyseinen jäsenvaltio on tämän perusteella tullut siihen lopputulokseen – joka on toistettu useissa vuosina 2005–2006 laadituissa tiedonannoissa – ettei ollut olemassa mitään riittävän vankkaa oikeudellista perustaa, jonka nojalla takaisinperintämenettely olisi voitu aloittaa ilman huomattavaa oikeudenkäynnin vaaraa.

51 Kun otetaan huomioon nämä väitteet ja se, mitä edellä on esitetty, on todettava, että Ranskan tasavalta ei ole tehnyt komissioon nähden yhteistyötä riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon kannalta tarpeellisen avun antamiseksi.

52 Tämän perusteella on pääteltävä, että mainittujen viranomaisten käyttäytymisen on katsottava merkitsevän EY 10 artiklan rikkomista.

53 Komission kanne on näin ollen perusteltu kokonaisuudessaan.

54 Tästä seuraa, että on todettava, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut riidanalaisen päätöksen 2 ja 3 artiklan, EY 249 artiklan neljännen kohdan eikä EY 10 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole pannut kyseistä päätöstä täytäntöön asetetussa määräajassa.

Oikeudenkäyntikulut

55 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut Ranskan tasavallan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, Ranskan tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Ranskan tasavalta ei ole noudattanut valtiontuesta, jota Ranska on myöntänyt France Télécomille, 2.8.2004 tehdyn komission päätöksen 2005/709/EY 2 ja 3 artiklan, EY 249 artiklan neljännen kohdan eikä EY 10 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole pannut kyseistä päätöstä täytäntöön asetetussa määräajassa.**

2) **Ranskan tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset